



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3515/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ А.Д. ..., чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ..., и А.Д. „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „ББ“ А.Д. ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2082/19 од 12.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог „ББ“ А.Д. ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2082/19 од 12.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „ББ“ А.Д. ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2082/19 од 12.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог „ББ“ А.Д. ... за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 793/18 од 20.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за период од 01.04.2015. године до 01.09.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 19.074,40 динара са законском затезном каматом почев од 11.10.2018. године до исплате, као и износ од 7.474,21 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за исти период на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, солидарно исплате износ од 8.885,55 динара са законском затезном каматом почев од 11.10.2018. године до исплате, као и износ од 3.439,74 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да

тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 39.800,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2082/19 од 12.06.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 793/18 од 20.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „ББ“ А.Д. ... је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права, имајући у виду и став изражен у пресудама овог суда Рев2 1112/2016 од 28.12.2016. године и Рев2 2614/2016 од 08.02.2017. године. Наиме, у конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени „ББ“ А.Д. ... да тужиоцу, солидарно са туженим „ВВ“ А.Д. ..., за тражени период до статусних промена исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора досуђене износе. Правилно се у нижестепеним пресудама закључује да се из утврђеног радног часа према члану 5. став 6. Анекса Колективног уговора не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор и да ли је тужени исплаћивао накнаду ових трошкова запосленима, па и тужиоцу, а након измене Колективног уговора Анексом од 20.06.2014. године није дошло до увећања зараде запослених. Следом реченог, право запослених на исплату наведених накнада је само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора, а тужени није доказао да је вршио обрачун и исплату тужиоцу по том основу.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није

дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је Основном суду у Суботици дана 25.04.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 50.000,00 динара, с тим да је поднеском тужиоца од 22.10.2018. године смањен тужбени захтев на износ од 27.959,95 динара, који износ уједно представља и вредност побијеног дела правноснажне пресуде по ревизији туженог „ББ“ А.Д.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог „ББ“ А.Д. ... није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП. Тужени „ББ“АД. ... није успео у овом поступку, па зато нема право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић